

DN 12/Dec '09

"BokeLördag"
sid. 4,5.

Protest mot det sockersöta idealet

DET BÖRJAR MED längtan efter en kluven tunga i stjärnskottet Hitomi Kaneharas roman "Ormar och piercing". Hennes prisbelönta debut blandar spleen och dödslängtan med en nypa luft från den västerländska sjuttiotalsfeminismen – det där att äntligen bli något genom att frigöra sig från allt.

"Att töja från 16 g till 6 g var lätt, men att gå från 4 till 2 och sedan 2 till 0 var seriös töjning. Blod sippade ut från hålen och mina örsnibbar blev svullna och röda."

Huvudpersonen Lui vidgar sina piercingar vartefter och känner sig lika levande som västerländska emos när de skär sig. Historien börjar när hon träffar punkaren Ama. Hans tunga har två spetsar, som en orm.

"Jag var beroende av töjning, vilket säkert bidrog till mitt intresse för allt hans snack om tungklyvning. Han verkade också ha trevligt."

Hon är lite vardaglig. Ungdomsarbetslöshetens och sadisternas Tokyo har ju också en vardag. Men visst är innehållet chockerande.

– Det kom ett kort från en läsare där det stod "Jag fattar inte att man kan ge ut en sån här roman. Jag kommer aldrig mer att köpa en bok från det förlaget", berättar författaren.

Det var den läsarreaktion som överraskade henne mest.

Hitomi Kanehara säger att hon delvis liknar sin huvudperson; hon var också arbetslös när hon hop-

Debuten fick Akutagawa-priset

Hitomi Kanehara är född 1983.

För debutromanen "Ormar och piercing" delade hon Japans fi-

naste litterära pris, Akutagawa-priset, tillsammans med en annan ung författare.

Boken ges ut på svenska av förlaget Modernista. På engelska finns fyra

romaner utgivna: "Snakes and earrings", "Autofiction", "Tokyo Love" och "Obsession".

Ormar och piercing.

pat av skolan som femtonåring. Men att resten är helt och hållet fiktion.

– Hon är ju inte jag. Men jag tror att det är styrka hon är ute efter. Jag skaffar mig styrka genom att skriva. Lui genom sina tatueringar och piercingar.

PÅ DE FRÅGOR jag mejlar till hennes japanske agent efter att han envist avstyrat en telefonintervju ("Ms Hitomi is very busy writing and parenting") svarar författaren mestadels korrekt och tråkigt: "O

ja, jag inspireras av allt jag ser och hör."

På bilder ser Kanehara mycket "kawaii" ut.

– Kawaii-kulturen är jättestark i Japan, säger Sveriges kulturråd i Tokyo Anette Masui, som också har skrivit en bok om den japanska kvinnorollen ("Solgudens döttrar"). Och kawaii betyder inte bara att vara söt, utan också foglig och anpasslig. De japanska tjejerna växer upp med den tanken som en snara runt halsen.

Men man ser en motreaktion, åtminstone ett mot-mode. Kanehara är en del av det.

– Gothmodet är större än tidigare, fortsätter Anette Masui. Och punken, Lisbeth Salander-modet, kommer starkt. En ny generation popsångerskor spelar inte på gullighet och lolitalooken. De har en mogen utstrålning och betonar sin egen sexualitet.

– Jag tror att det är något slags social motrörelse. Kawaii-kulturen är så stark, och ska man revoltera mot den kanske det slår över åt andra hållet. Om man inte är kawaii, vad är man då?

Hitomi Kanehara konstaterar att det dykt upp ett nytt slags japanska män.

– Jag vet inte om man kan kalla det kultur. Men de så kallade gräsätarna ökar stadigt. De är mellan tjugo och trettio, de är antikarriärer och har svag sexualdrift. En del älskar godis, andra står och gör lunchlådor varje dag. De är som

→

Den 26-årige författaren Hitomi Kanehara, född 1983, säger att hon skaffar sig styrka genom att skriva.

→ små snälla flickor, men de är heterosexuella. Etablerandet av en sådan mansroll är revolutionerande och överraskande för mig.

Internationella ekonomitidskrifter har oroat skrivit om de nya männen. Och de har analyserats som en konsekvens av den ekonomiska nedgången.

SAMTIDIGT VITTNAR FLER japanska kvinnor om det våld och den frustration som riktas mot dem. Luis tatuerare i "Ormar och piercing" tittat lystet på henne och säger att han vill döda henne. I Shoko Tendo självbiografiska "Yakuza moon" får maffialedardottern utstå råheter och våld från både sin far och en lång rad män efter honom.

En annan japanska som fått internationellt genomslag är deckarförfattaren Natsua Kirino, en

av två pseudonymer för Hashioka Mariko, vars mest kända bok "Fri" kom ut på svenska 2007. Också hos henne finns det starka inslag av nyhårdhet.

Författare brukar ogilla att tolka sina egna verk. Men på frågan om Luis tatueringar gör Hitomi Kanehara ett undantag.

–De är kanske en symbol för hennes självständighet, säger författaren.

När Lui sätter en drake och en kirin på sin axel markerar det en första vändpunkt. Och visst har hon systrar. I amerikanska Marie-Claire poserade Shoko Tendo avklädd med sin bebi, täckt av maffiaoftande helkroppstatueringar. "Ingen mer undergivenhet", svor hon innan nålen nådde huden.

ANNIKA PERSSON
litteratur@dn.se